Kadife Gezegen

Yavuz DEMİRKIRAN

Kadife Gezegen

Yavuz DEMİRKIRAN

Kâşif Nova'nın küçük gümüş gemisi, hiç görmediği bir dünyaya yumuşak bir gümple kondu. Tepeler koyu mordu ve bir battaniye kadar yumuşak görünüyordu. Pembe tarlalar, ışıltılı yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında usulca dalgalanıyordu. Nova'nın koyu kahverengi gözleri hayretle kocaman açıldı. Bu tuhaf ve güzel yeri keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Nova parlak turuncu uzay giysisiyle dışarı çıktı; sarı çizgileri parlıyordu. Şeffaf balon kaskı onu koruyordu. Gümüş botlarının altında zemin yumuşacık ve esnekti. Kocaman bir zıplama yaptı ve güldü. "Bu şimdiye kadarki en yumuşak gezegen!" diye bağırdı. Ama yere indiğinde, ayaklarının altındaki mor yosun minik, hüzünlü bir iç çekti.

Nova bu iç çekişi fark etmedi. Mor bir tepenin üstüne doğru koştu; kısa, kıvırcık siyah saçları kaskının içinde zıplıyordu. Bastığı yerlerde tepe dalgalanıyor ve çürüyor gibiydi. Havada küçük kadife yosun bulutları uçuştu. "Dur!" diye seslendi pembe bir çalının arkasından küçük bir ses. Nova durdu ve arkasına döndü. Orada kim vardı?

Küçük bir yaratık başını uzattı. Yaklaşık bir kedi büyüklüğündeydi; tüylü, nane yeşili bir gövdesi ve kocaman, yuvarlak kehribar gözleri vardı. Kafasında minik yaprak şeklinde kulaklar kıpırdıyor, yanaklarında parlayan çiller ışıldıyordu. Küçük, örgü ot bir tasma takıyordu. "Lütfen yumuşak adımlarla yürü," dedi utangaç, nazik bir sesle. "Zemin canlı."

"Ben Moss," dedi yaratık. "Bu kadife gezegene ben bakıyorum." Nova botlarının altındaki yosuna baktı. Yumuşak bir halı gibi görünüyordu, ama şimdi minik, nazik nabızlar görüyordu; tıpkı nefes alıp vermek gibi. "Bilmiyordum," diye fısıldadı Nova. "Sadece koşup zıplamak için çok heyecanlıydım." Moss başını salladı. "Sorun değil. Ama gezegen her adımı hissediyor."

Moss, Nova'yı ışıltılı gümüş bir dereye götürdü. "İzle," dedi Moss. Dere akıyor ve parlıyordu, ama Nova yanlışlıkla suya bir çakıl taşı tekmeleyince su titredi ve söndü. "Gezegen hassastır," diye açıkladı Moss. "Biz kaba davrandığımızda çürür, nazik davrandığımızda parlar." Nova'nın göğsünde küçük bir suçluluk sızısı hissetti.

Nova nazik olmak istiyordu, ama yavaşlamak zordu. Ayakları koşmak istiyordu. Elleri her şeye dokunmak istiyordu. Birkaç hızlı adım attı ve altındaki zemin donuk bir griye döndü. Moss'un parlayan çilleri de söndü. "Olamaz!" diye soluğu kesildi Nova'nın. "Ona zarar verdim mi?" Moss endişeli görünüyordu. "İyileşecek, ama dikkatli olmalıyız."

Nova yavaşça oturdu ve altındaki yumuşak yosunu hissetti. Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," dedi gezegene. Onu duyup duyamadığını bilmiyordu, ama bunu içtenlikle söylüyordu. Moss yanına oturdu ve ikisi sessiz kaldı. Yavaşça, altlarındaki zemin yeniden parlamaya başladı; yumuşak, sıcak bir ışıkla.

Moss, Nova'ya yumuşak adımlarla nasıl yürüneceğini gösterdi. "Böyle," dedi Moss, dört kısa bacağıyla parmak uçlarında yürüyerek. Nova onu taklit etti ve gümüş botlarını nazikçe yere koydu. Yosun çürümedi. Aksine gülümsüyor gibiydi. "Başarıyorsun!" diye tezahürat yaptı Moss. Nova gurur duydu. Yavaşça yürüdü ve gezegen her adımda daha da parladı.

Sessiz bir şarkı mırıldanan pembe çiçeklerden oluşan bir tarlaya geldiler. Nova bir tane koparmak istedi, ama Moss başını salladı. "Onları koparmadan da tadını çıkarabiliriz," dedi Moss. Nova başını salladı ve sadece baktı. Çiçekler sanki ona teşekkür eder gibi daha yüksek sesle şarkı söylüyordu. Nova'nın yuvarlak yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu koşmaktan daha güzel," dedi.

Nova ve Moss yan yana yürümeye devam ettiler. Nova'nın adımları artık nazikti ve gezegen yumuşak, mutlu renklerle karşılık veriyordu. Aniden Nova, kadife yosunun yırtılmış ve grileşmiş olduğu bir yer gördü. "Burada ne oldu?" diye sordu. Moss iç çekti. "Uzun zaman önce biri nazik değildi. Hâlâ acıyor." Nova'nın gözleri endişeyle doldu.

"Ona yardım edebilir miyiz?" diye sordu Nova. Moss başını salladı. "Ona şarkı söyleyebiliriz. Gezegen şarkıları sever." Nova hiç gezegen şarkısı bilmiyordu, ama annesinin eskiden söylediği basit bir ezgiyi söyledi. Moss da ona eşlik etti. Şarkı söylerlerken gri yosun yeniden mora dönmeye başladı. Yeni kadife, yumuşak ve parlak bir şekilde büyüdü. Gezegen iyileşiyordu.

Nova içinde sıcak bir ışık hissetti. "Nazik olmayı öğrendiğim için mutluyum," dedi. Moss'un kehribar gözleri ışıldadı. "Gezegen de mutlu. İyiliğini hatırlayacak." Nefes alan bir yamaçta birlikte oturdular ve gümüş derelerin ışıldamasını izlediler. Nova gülümserken kaşındaki küçük yara kırıştı. Gerçek bir arkadaş edinmiş gibi hissediyordu.

Nova'nın artık eve dönme zamanı gelmişti. Moss'a nazikçe sarıldı. "Geri döneceğim," diye söz verdi. "Ve yumuşak adımlarla yürüyeceğim." Moss ona minik bir el salladı. Nova gemisine bindi ve vedalaştı. Uçup giderken, tüm kadife gezegenin sıcak, mutlu bir morla parladığını gördü. Bu, hayatında gördüğü en güzel manzaraydı.

Gemisine dönen Nova günlüğüne yazdı. "Bugün öğrendim ki yeni dünyalar canlıdır. Adımlarımızı hissederler. Onlara saygıyla davranmalıyız." Sırt çantasındaki yıldız yamasına dokundu ve gülümsedi. Herkese kadife gezegeni ve arkadaşı Moss'u anlatmak için sabırsızlanıyordu. Uzay macerası onun kalbini değiştirmişti.

Ve kadife gezegende Moss, küçük geminin yıldızların arasında kayboluşunu izledi. Gezegen yumuşak, minnettar bir şarkı mırıldandı. Moss, Nova'nın bir gün geri döneceğini ve birlikte yine nazikçe yürüyeceklerini biliyordu. Çünkü en güzel maceralar, çevremizdeki dünyaya özen gösterdiğimiz maceralardır.